

Els bisbes parlen del bisbe Jaume Traserra i de la Jornada de la Vida Consagrada

Dv, 1/02/2019 per Catalunya Religió

(GIEC) Fa una setmana, divendres 25 de gener, va morir a Granollers Mons. Jaume Traserra i Cunillera (a.c.s.), bisbe emèrit de Solsona. Mons. Traserra va ser bisbe de Solsona del 2001 al 2010. Abans, del 1993 al 2001, havia estat bisbe auxiliar de Barcelona. A la Conferència Episcopal Tarraconense, va ser bisbe delegat d'economia i de patrimoni cultural. Les seves despulles reposen a la parròquia de sant Esteve de Granollers.

D'altra banda, el dia 2 de febrer, festa de la presentació del Senyor en el temple, coneguda popularment com la festa de la Candelera, se celebra la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, amb el lema "Pare nostre. La vida consagrada, presència de l'amor de Déu". És la diada en què l'Església fa memòria del dia que Jesús, per mitjà de Maria i de Josep, presentat al Temple de Jerusalem, va sotmetre la seva vida al Pare. De la mateixa manera, els consagrats i consagrades en aquell dia volen renovar l'ofrena d'ells mateixos a Déu per a la salvació del món. En la presentació de Jesús al temple, són els ancians Simeó i Anna els qui acullen i reconeixen Jesús, Fill de Déu. Ells dos són, precisament, els patrons del moviment cristià Vida Creixent, que aplega gent gran per créixer en la fe, fomentar l'amistat i ser membres actius de l'Església i de la societat.

Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de Mons. Traserra i de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, així com del model educatiu, de la Jornada Mundial del Malalt, de Mans Unides i del document final del Sínode de Bisbes sobre els joves, la fe i el discerniment vocacional.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, parla de Mons. Jaume Traserra. Diu que va ser un "home d'extraordinària formació, avesat pastoralment a la immensa Barcelona", que va arribar content a la diòcesi de Solsona i "va treballar amb il·lusió, va establir vincles estrets amb sacerdots i laics i va repetir sempre: "aquí

he viscut els millors anys de la meva vida!"" . Afirmar que Mons. Traserra fou un home "gelós de la seva privacitat i de la seva intimitat", "fidelíssim a l'oració de l'Ofici Diví i a la celebració diària de la Santa Missa", que "gaudia estudiant i meditant la Sagrada Escriptura i les grans obres dels mestres espirituals", sobretot Sant Joan de la Creu, i que "sempre estava prompte al rés del Sant Rosari", així com que "amb els amics era comunicatiu, afectuós, comprensiu, acollidor, simpàtic, ocurrent, graciós, educat i respectuós". Destaca que "allò que resumeix millor la qualitat del seu tracte personal és que mai vàrem tenir una discussió" i diu també que Mons. Traserra "no estava avesat a manifestar els sentiments, però era una ànima sensible. Li agradava la música, l'art, la poesia". Finalment, expressa que "ens ha deixat un gran bisbe" i demana "que Déu el tingui a la glòria i des d'allí intercedeixi per tota la diòcesi, especialment per les vocacions sacerdotals que tant necessitem".

Cinc de les cartes dominicals parlen de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada (altres bisbes ja n'havien parlat amb anterioritat: http://www.tarraconense.cat/index.php?arxiu=fitxa_document&id=27307). L'arquebisbe de Tarragona, **Jaume Pujol**, després de parlar de Thomas Merton, "un americà que va ser periodista, escriptor i artista abans de ser convers i d'ingressar com a monjo trapenc en una abadia de Kentucky", reflexiona sobre la vida consagrada. Diu que la santedat "és la decisió que ha marcat del tot la vida de les persones consagrades a Déu" i que "no la van prendre com un acte heroic de voluntat, sinó com un acte de lliurament". Reconeix que a la societat del nostre temps "li resulta difícil comprendre aquest lliurament" perquè des de petits no estem tan educats "en la reflexió i en el silenci que permeti plantejar qüestions de fons, les preguntes que sempre s'ha fet la humanitat: Per què sóc aquí?, quina és la raó de la meva vida?". Afirmar que els religiosos i persones consagrades "no avorren el món, no es distancien de les persones, sinó que les porten en el seu cor, en la seva pregària constant davant Déu" i que són "persones que estimen i que amb la seva actitud contemplativa apel·len els valors fonamentals i omplen d'esperança el món". Finalment, mostra la seva "gratitud cap a elles perquè, des de la seva discreta existència, són l'ànima de la nostra arxidiòcesi".

L'arquebisbe d'Urgell, **Joan Enric Vives**, diu que la Jornada Mundial de la Vida Consagrada "és una Jornada que, segons St. Joan Pau II que la va instituir el 1997, ha de cercar una triple finalitat": "viure un especial agraïment al nostre Pare celestial pels grans carismes que aporten els germans consagrats a Déu", "promou el coneixement i l'estimació del que representa la vida consagrada que «imita més de prop i fa present contínuament en l'Església [LG 44], per impuls de l'Esperit Sant, la forma de vida que Jesús, suprem consagrat i missioner del Pare per al seu Regne, va abraçar i va proposar als deixebles que el seguien»" i "és una invitació a tots els consagrats a unir-se i celebrar, a donar gràcies a Déu per la seva vocació, i a renovar el compromís de la seva entrega total a Déu". Recorda que "el Papa Francesc, que fou religiós jesuïta, s'ha referit a la vida consagrada com "un regal de Déu"". Afirmar que "cada consagrat, amb la seva vida i testimoniatge, ens anuncia que Déu Pare és un Déu que estima amb entranyes de misericòrdia". Finalment, diu que "agraïm les persones consagrades que al Bisbat d'Urgell aporten la seva particular consagració" i que "preguem perquè no minvin les vocacions a viure fraternalment els seus vots: amb pobresa, castedat i obediència; amb carismes de dedicació a l'oració i al treball, a l'hospitalitat, perquè puguem trobar el silenci i la presència de Déu enmig del món" i ens demana que preguem "perquè molts joves responguin "sí" al Senyor, que crida a consagrar-se totalment a Ell, en un amor desinteressat als germans".

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que la mirada realista, humil i sincera, sobre la Vida Consagrada “pot suscitar sentiments de pessimisme i descoratjament”, ja que “ens commou observar el tancament continu de comunitats de religiosos i religioses, el traspass a altres mans de tasques o serveis que ells realitzaven en l'àmbit educatiu, sanitari, cultural o assistencial...”. Afirmar que “hem d'aprofundir en aquests sentiments i esbrinar les seves causes per tal de saber viure'ls evangèlicament”. Admet que “davant la pèrdua de rellevància de la Vida Consagrada hi ha reaccions molt diverses”, que “en general podem dir que es reproduïx aquella experiència tan freqüent en la vida quotidiana: «no t'adones del que tens, de la vàlua d'un bé, fins que el perds»” i que la progressiva absència de comunitats religioses, “encara que gradual, ens omple de nostàlgia i preocupació”. Diu que aquest fet “ens planteja la pregunta pel valor real d'aquest carisma. Un valor que cal cercar com qui intenta explicar que un grup, una família, una institució, deixi de funcionar pel simple fet de l'absència d'una persona, que actuava ocultament, sense ocupar llocs rellevants: des de la seva ocultació era decisiva...”. Es pregunta “què li hem demanat i què esperem davant la Vida Consagrada” i respon que “l'única cosa que s'ha de demanar als consagrats és que «siguin una presència»”, una presència significativa no de moltes o poques obres de servei a la societat, “sinó simplement vides significatives de l'amor de Déu”. Finalment, diu que l'única cosa que potser enyorem és “la falta de presències concretes de l'amor de Crist” i que “només Déu sap si ens veurem privats d'aquest do”.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que “cada consagrat, tant en la vida religiosa, com en altres maneres de vida consagrada, amb la seva vida i testimoniatge, ens anuncia que Déu és present en el món, i que és el nostre Pare, que ens estima amb entranyes de misericòrdia” i que “el que un religiós fa i el que deixa de fer, en contrast amb la manera de fer del món, mostra el Déu invisible”. Afirmar que els consagrats “són cridats a viure, de manera profunda, la fraternitat”, que “la seva relació de germans i germanes, capaços de compartir projectes i vida comunitària, és un signe clar de la paternitat de Déu, que és font de la fraternitat entre nosaltres” i que “són una crida a preguntar-se sobre la qüestió de Déu i la seva relació amb nosaltres”. Diu que és bo que “agraïm al Senyor el do de la vida religiosa que hi ha present arreu de la nostra diòcesi”. Recordar que el bisbat de Vic “ha estat en la seva història bressol de vida religiosa consagrada, essent la terra de la qual han brotat noves famílies religioses”, però alhora és conscient “del davallament de la vida religiosa”, ja que “massa sovint es produeix el tancament d'una presència religiosa en parròquies de la nostra diòcesi”. Finalment, diu que “hem de pregar amb confiança perquè no s'estronqui la font de la vida religiosa entre nosaltres”, perquè “els necessitem!”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, diu que “tots ens alegrem quan veiem a d'altres actuar de manera desinteressada a favor de seus semblants”, que “si aquest impuls és motivat per la fe en Jesucrist, ens omple de satisfacció a tots els catòlics perquè ens sentim representats amb la seva actuació” i que, com que no podem estar a tot arreu, “ens consola percebre a persones de fe compromeses en les tasques més diverses d'ajuda al proïsme”. Diu també que “aquests dies de febrer pensem en diversos grups de cristians que actuen en aquest sentit però amb diversos matisos de responsabilitat i de participació”: en els religiosos, “que celebren la seva festa anual el dia de la Candelera, el 2 de febrer” i “s'entreguen al servei als seus semblants”; recorda també “les persones grans, agrupades en la nostra Església en el moviment de Vida Creixent”, “un espai de pregària, de formació, d'acompanyament i d'ajuda mútua”, molts dels integrants del qual

“estableixen forts vincles d’amistat i d’atenció als malalts, impeditos i als que viuen sols” i “acudeixen també a residències de gent gran a interessar-se per la seva situació espiritual, personal i familiar”. I pensa també en “les persones de la pastoral de la salut i la Confraria de la Verge de Lourdes (la festa, l’11 de febrer) que mostren una significativa atenció als malalts”. Finalment, recorda que “són molts els que actuen amb bondat cap a les necessitats dels altres seguint el ritme que marca el Senyor en l’evangeli” i que “a Déu l’interessa tot allò que motiva a la caritat i impedeix l’egoisme”.

El **cardenal Joan Josep Omella** afirma que “tots estem d’acord amb la gran importància que té l’educació, però quan s’afronten alguns temes concrets aquest consens s’esvaeix”. Diu que un bon model educatiu “ha de col·laborar amb els pares en la missió de formar persones íntegres, fraternes, capaces d’estimar i de ser estimades...”, “ha de ser un model que respecti les diferents opcions” i “és el millor camí per a la cohesió social i per a l’equitat entre les persones”. En aquest sentit, assegura que “un dels reptes pendents que té el nostre sistema educatiu és afrontar el debat públic sobre l’ensenyament de religió i sobre la llibertat d’elecció del model educatiu per part de les famílies”. Recorda que “en realitat, és un debat en gran part ja resolt pel nostre ordenament jurídic”, ja que “l’article 16 de la Constitució reconeix la llibertat religiosa i l’aconfessionalitat de l’Estat en el marc de l’anomenada laïcitat positiva”, “el 27 reconeix la llibertat d’ensenyament al mateix nivell que el dret a l’educació i el dret dels pares a escollir per als fills una formació religiosa i moral d’acord amb les seves conviccions” i “els articles 21.2 i 42.7 de l’Estatut de Catalunya estan en la mateixa línia”. Pel que fa al dret a la llibertat d’elecció de model educatiu, diu que “la societat civil té el dret a demanar una educació religiosa i també a oferir-la”. Afirma que “amb bona voluntat, es poden trobar moltes fórmules que garanteixin la llibertat de les famílies per escollir el projecte pedagògic que millor els convingui”. Finalment, desitja que “tant de bo siguem capaços d’arribar a un consens durador en el model educatiu que acabi amb les desigualtats, promogui una formació integral dels joves i garanteixi una llibertat d’elecció real per a les famílies”.

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, diu que “el papa Francesc ens parla de la gratuïtat en el missatge amb motiu de la Jornada Mundial del malalt, que es celebrarà, si Déu vol, el proper 11 de febrer” i que “la invitació del pontífex a viure la gratuïtat en l’acció pastoral amb les persones malaltes i afeblides se situa, a la vegada, en aquesta invitació que fa a tots els cristians ser una Església en sortida enmig de la nostra societat”. Diu que el Papa “recorda en el missatge d’enguany que els voluntaris que col·laboren amb els malalts i en els hospitals, així com també els professionals catòlics, són un veritable signe de la presència de l’Església enmig d’un món secularitzat” i “posa com a exemple la paràbola del bon Samarità per descobrir en aquest personatge l’espiritualitat que han de viure les persones que es dediquen a aquest àmbit pastoral”. Recorda que “el Pla Pastoral de la nostra diòcesi s’emmarca en aquest context d’Església que surt a l’encontre de la persona, i dedica en aquest primer curs d’aplicació una acció precisament a l’àmbit de la pastoral de la salut”: “Es demana que a cada parròquia estigui organitzada l’atenció a les persones grans i malaltes, i a la vegada que es consolidi i coordini el servei religiós en els hospitals, mostrant l’acompanyament des de l’Església a les persones que pateixen dolor o malaltia així com també en el seus familiars”. I acaba el seu escrit “agraint la dedicació de tantes persones, preveres, diaques, religiosos i laics, que es dediquen a acompanyar els malalts dels hospitals, a les residències i els centres dies, i que també es fan presents en la solitud de la llar de moltes persones que pateixen la soledat”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, recorda que durant la setmana vinent, l'associació catòlica *Mans unides* ens convida a sumar-nos al seu treball de lluita contra la fam en el món, amb dos gestos simbòlics: un dejuni voluntari i una aportació econòmica en la col·lecta d'aquesta jornada. Diu que els gestos simbòlics de lluita contra la fam al món "tenen una gran eficàcia perquè ajuden a conscienciar a tota la societat d'aquest drama que pateixen milions de germans nostres, i perquè ens permet de participar en la lluita contra la pobresa i en favor de la dignitat de les persones que promou aquesta associació". Recorda que "*Mans unides* va nàixer fa 60 anys per iniciativa d'un grup de dones de l'Acció Catòlica decidides a remeiar la situació de fam de pa, de cultura i de Déu que viuen milions d'éssers humans en el nostre món" i diu que "en la campanya d'enguany se'ns recorda que si de debò volem lluitar per un món més just hem de creure en la igualtat de les persones" i que "la lluita contra la pobresa serà més eficaç si treballem pel reconeixement efectiu de la dignitat de les dones". Exposa algunes dades que ens han de fer pensar, com ara que "39.000 menors són obligades diàriament a contraure matrimoni sense tindre en compte la seua voluntat, mentre que aquest fet no afecta els homes" i que "50.000 xiquetes moren a l'any per embarassos precoços". I al costat d'aquestes dades, diu que "hem de pensar en tantes dones que, amb el seu lliurament en favor de les seues famílies i dels altres, ens donen testimoni atges admirables d'heroisme i de generositat que moltes vegades no són valorats".

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, recorda que "a finals del mes d'octubre es va acabar la celebració del Sínode de bisbes sobre la fe, els joves i la vocació", però que en el document elaborat pels pares sinodals "s'afirma explícitament que el Sínode continua, ara en cada diòcesi, en cada comunitat parroquial, en cada associació i moviment, sobretot de joves". Per això, recorda "breument els punts fermes del document elaborat per l'assemblea sinodal", un document de 167 punts que "recull el treball preparatori de dos anys d'escolta dels pastors, dels joves mateixos, dels experts -religiosos, laics, educadors- i les reflexions, aportacions i discerniment dels pares sinodals". Diu que "la narració dels deixebles d'Emmaús ha estat el fil conductor per entendre la missió de l'Església en relació amb les joves generacions" i que «es posà a caminar amb ells», «se'ls obriren els ulls» i «es varen aixecar de taula i se'n tornaren» "són els tres grans moments de la narració i les tres parts del document conclusiu". Afirma que "tota l'Església ha d'estar amb una actitud d'escolta, tal com ho ha estat el Sínode", que "cal una escolta dels joves amarada d'empatia, feta amb humilitat, paciència, llibertat i disponibilitat" i que "cal que els pastors escoltin, i cal preparar homes i dones per acompanyar els joves". També diu que "el document recull les forteses, els desafiaments i vulnerabilitats que viuen els joves en les diverses cultures" i que "l'acompanyament vocacional i la crida a la santedat, remarcant el testimoni de santedat de molts joves en el món d'avui, clouen el document".